

Kafemlejnkova pohádka o kouzelném trojlístku

Věděli jste, že i mašinky slaví svůj svátek? Ano, je to tak. Je to oslava dne, kdy na trať vyjela první parní lokomotiva. Před tím žádná železnice nebyla. Lidé jezdili koněspřežkami, což byly vozy tažené koňmi.

Svátek železnice je velká událost. Mašinky se hezky vyparádí a předvádějí se v celé své kráse.

Ani Borůvka nezhálela a rozjela se na oslavu do železničního muzea. Tamější depo bylo plné dospělých i dětí. Vyhrávala muzika, která se mísila s hlasitým odfukováním parních lokomotiv, pískáním a houkáním. Borůvka se postavila nedaleko velké točny. Točna vypadala jako kolotoč pro mašinky. Každou z nich zatočila a lokomotivu předvedla ze všech stran, jako na přehlídce.

Na točnu právě přijížděl černý vlak s mohutným komínkem. Odfukoval a jeho odfukování znělo asi takto: "Ka-fe me-lu. Ka-fe me-lu." Snad proto dostal jméno Kafemlejnek.

Kafemlejnek vjel opatrně na točnu a ta se s ním dala do pohybu. Lidé začali tleskat a on se rozhlížel po okolí. Jeho zrak padl na dvě staré červenobílé závory s kovovým černým sloupem. Na vrcholu sloupu byla černá stříška a pod ní kladívko. Byl to trojlístek.

Ted' mě napadá, děti, že vy vlastně asi nevíte, co to trojlístek je. Tak poslouchejte.

Dříve bývaly na přejezdech závory, které obsluhoval člověk – závorář. U závor bývala velká klika a zvláštní zařízení se třemi koly. Trochu připomínalo lístky trojlístku na loukách. Proto se mu tak také říkalo.

Nad trojlístkem stála stříška a pod ní se skrývalo kovové kladívko.

Když se k přejezdu blížila lokomotiva, závorář zatočil klikou. Kola ukrytá v trojlístku se roztočila a rozpohybovala kladívko, které začalo tlouci do stříšky. Ozývalo se cinkání, které všechny upozorňovalo, že se za chvíli závory začnou spouštět dolů. Jakmile mašinka přejela, začal točit závorář klikou na opačnou stranu a závory se opět zvedly nahoru. Auta měla volnou cestu a mohla pokračovat v jízdě.

Trojlistek, který Kafemlejnka tak zaujal, přibyl v muzeu teprve nedávno a všechny zdejší mašinky i železničáři znali jeho příběh.

**"A co kdybys jej řekl také dětem, Kafemlejnku? Věřím, že i Borůvku by to zajímalo."
"Nu, tedy dobrá, poslouchejte."**

Kdysi stával náš trojlístek na železničním přejezdu nedaleko malého domku, ve kterém bydlel závorář Jakub. Přistěhoval se teprve nedávno, ale vykonával svou práci svědomitě a rád.

Jednoho dne Jakub opět spouštěl závory a přitom poslouchal jasné cinkání trojlístku. Ta melodie se mu líbila. Točil klikou a pozoroval pohybuující se kladívko.

Vtom mu něco přistálo u nohou. Jakub se shýbl a zvedl ze země stříbrný řetizek s přívěskem, na kterém byly tři zelené lístky.

"Kde ses tu vzal?", pomyslel si Jakub a pátravě vzhlédl nahoru, jako by chtěl odpověd' po černé stříšce s kladívkem. Žádné se nedočkal. Kladívko se již nehýbalo, a i kdyby, z jeho cinkání by se toho stejně moc nedozvěděl.

"Nu", pomyslel si Jakub, "ted' mám trojlístky dva. Jeden na přejezdu a druhý budu nosit u sebe." A pověsil si stříbrný řetizek na krk.

Uplynulo pár dní a Jakub se zdržel ve vsi za lesem. Byla neděle, začínalo se smrákat a on se rozhodl zkrátit si cestu domů přes černý les. Vykračoval po lesní cestičce a pohvizdoval si. Znenadání mu cesta zmizela. Snad nedával pozor, snad překročil bludný kořen, kdo ví. Najednou nevěděl kudy kam. Klopýtal přes pařezy a větve ho šlehaly do tváře. Došel až k vysokým skalám. Místní lidé jim říkali Čertovy. Nikdo nevěděl proč. Třeba v nich opravdu nějakí čerti žili.

Vydal se tedy mezi skály. Sluníčko již zapadalo a nežli se nadál, byla tma. Bloudil mezi vysokými kameny, protahoval se skulinami a hledal cestu ven. Marně.

Celý unavený a zoufalý usedl na nejbližší kámen a stiskl v dlani trojlístek, který se mu třpytil na krku. Zdálo se mu, že září víc, než obvykle. Zastřenou mlhou, která se mísila s černou tmou, k němu dolehlo vzdálené cinkání: "Cink-cink! Cink-cink".

Plný naděje se zvedl a vykročil směrem, odkud se cinkání ozývalo. Čertovy skály jej však pustit nechtěly. Tu narazil na kamennou stěnu, jindy se jen tak tak zastavil nad hlubokým příkopem. Ne a ne se ze skalního vězení vymotat.

Cinkání se ozvalo znovu, tentokrát naléhavěji. Jakoby ten tajemný zvonek volal někoho na pomoc. Pohlédl do tmy a strnul. Ve skalách se objevil obličej. Tedy, ne celý obličej, ale dvě červené kulaté oči. Jakub se vyděsil. "Snad tu opravdu nejsou čerti?!", pomyslel si.

Červené oči na něj začaly mrkat. Nejprve levé, potom pravé. Ještě pevněji stiskl svůj talisman a statečně se vydal k mrkajícím očím. Když už byl téměř u nich, zmizely. Po chvíli se objevily na jiném místě.

Jakub šel za nimi, jako omámený. Netrvalo dlouho a byl ze skal venku. Oči naposledy červeně zamrkaly a zmizely. S nadějí se rozhlížel kolem sebe. Žádné oči však již neviděl.

"Třeba se mi to jen zdálo", pomyslel si. Byl v lese, všude byla tma a on stále nevěděl, kterým směrem se vydat. Znovu stiskl přívěsek.

"Cink-cink cink-cink", uslyšel známé cinkání. Ten zvuk by poznal kdekoli. Takhle cinkají jeho závory s trojlístkem!

"To je divné," pomyslel si Jakub, "dnes už přece žádný vlak nejede."

A přece: "Cink-cink cink-cink", ozývalo se.

Proplétal se mezi stromy a vzdálený zvuk trojlístku mu ukazoval cestu. Netrvalo dlouho a již viděl svůj domek i přejezd. Závory byly nahoře a světlo lampy osvětlovalo kladívko. To samo od sebe tlouklo do kovové stříšky a volalo ho domů. Když doběhl k přejezdu, kladívko naposledy udeřilo a utichlo.

**Jakub si šel lehnout a spal, jako když ho do vody hodí. Druhý den již opět obsluhoval své závory. Na příhodu ze skal nezapomněl. Stále mu nešly z hlavy ty blikající červené oči. A jak je možné, že se trojlístek sám od sebe rozcinkal?
Záhada.**

Uběhlo pár let a přejezdy se začaly modernizovat. Došlo i na ten Jakubův. Staré mechanické závory byly vyměněny za zbrusu nové - automatické a místo trojlístku stálo zařízení se dvěma červenými kulatými světly.

Když se světla poprvé rozblíkala, otevřel Jakub údivem pusou. Hned věděl, kde už je viděl. Jeho trojlístek je kdysi přivolal, aby mu ukázala cestu z Čertových skal.

"Jakub si přál, aby bylo o jeho trojlístek dobře postaráno a to se také stalo", pokračoval ve vyprávění Kafemlejnek. "Trojlístek byl umístěn ve zdejším muzeu a návštěvníci jej mohou obdivovat. Však už jich moc není", dokončil a rozhlédl se kolem.

Všichni napjatě poslouchali a ani nedutali. I Borůvka.

Vtom se ozvalo jasné cinkání: "Cink-cink! Cink-cink". Lidé i mašinky s sebou trhli a podívali se tím směrem. U závor stál vysoký muž a točil klikou. Na krku se mu leskl stříbrný řetízek s trojlístkem. "Cink-cink! Cink-cink! Konec pohádky. Cink-cink!"

